19 Οκτωβρίου 2013

ν πόνο της ξενιτιές

Ήταν έτσι κρύο χειμωνιάτικο. . .Σούρουπο. . . κι’ ο βοριάς «που τα’ αρνάκια παγώνει» από νωρίς άρχισε τη δουλειά του. . .Ξερός και άγριος έκλεισε τον κόσμο, νωρίς, νωρίς στα σπίτια του.
… Έλα γιαγιά πες μας ένα παραμύθι. . .γκρινιάζαμε όλοι. . .κι’ αυτή σαν είδε και αποείδε πως δεν μπορεί να αποφύγει, γλυκοκάθισε στη θέση της κι’ άρχισε με τη χωριάτικη προφορά της να διηγείται την ιστορία της.
… Όταν είσαι πετράδι να είσαι διαμάντι . . .
… Όταν είσαι σιδερικό να είσαι χρυσός. . .
… Και όταν είσαι άνθρωπος να είσαι καλός. . . να είσαι σωστός. . . γεμάτος αγάπη για όλους. . .
… Ακούστε λοιπόν την ιστορία αυτή:
… Μια φορά κι’ έναν καιρό ήταν ένας νοικοκύρης σαν τον παππού καλημώρα, που δεν τα ‘βγαζε πέρα και τόσο καλά στα οικονομικά του. Ήταν φτωχός. Η Τουρκιά μας είχε ρουφίζει το αίμα απ’ τον καιρό που έπεσε η ρωμιοσύνη στα χέρια της. . . Μαύρες μέρες, άσχημη ζωή. Πήρε λοιπόν των ομματιών του ο δυστυχής και ξενιτεύτηκε κατά πέρα. . . Απέναντι στην Ανατολή. . . Χτίστης ήταν, μάστορας καλός, τα χέρια του έπιαναν και βρήκε εύκολα δουλειά.

Έπιασε δουλειά σ’ έναν αγά, μεγάλο και τρανό, εκεί στη Σμύρνη. Η Σμύρνη τότε άνθιζε κι’ έδενε με τον ελληνισμό της. . .
… Εκεί που λέτε δούλεψε πολλά χρόνια ατέλειωτα, κι’ απέραστα. . .
. . .Ε, άμα καζάντισε πια και σηκώθηκε να φύγει γιατί άφησε πίσω σπιτικό και παιδί βυζανιάρικο, του λέει ο αγάς.
Ώρα καλή σου γκιαούρ πρωτομάστορα, μα πριν φύγεις θα μας δώσεις πέντε μιτζίτια να σου πω μια συμβουλή.
Αυτός σαν καλόβουλος που ήταν του λέει καλά.
Το λοιπόν λέει ο αγάς. Όπου κι’ αν είσαι τον ίσιο δρόμο να τραβάς! ! !
Ύστερα όμως του λέει, άλλα πέντε μιτσίτια να σου πω μιαν άλλη συμβουλή. Καλά του λέει αυτός και του ‘δωσε κι’ αυτά.
Και του ‘πε ο αγάς .Ότι βλέπεις στη ζωή σου θα λες όλα καλά! !
Αλλά ο αγάς δεν τον άφηνε να φύγει.
Θα μου δώσεις του λέει άλλα πέντε να σου πω άλλη μια συμβουλή.
Το θυμό σου θα τον κρατάς για αύριο.
Καλά του λέει ο άνθρωπος μας και μαζεύει τα μπογαλάκια του να φύγει, γιατί στο μεταξύ αυτό, του έμειναν μόνο λίγα μιτσίτια πια. . .
Δρόμο παίρνει δρόμο αφήνει φτάνει σ’ ένα σταυροδρόμι. . . Εκεί βρίσκει άλλους τρεις συγχωριανούς του που του λένε, έλα να κόψουμε λίγο δρόμο για πιο γρήγορα. Μα αυτός θυμήθηκε τη συμβολή του αγά, τον ίσιο δρόμο να τραβάς. Και τράβηξε ίσια το δρόμο του.
Άμα πήγε καμιά δεκαριά μίλια συνάντησε τον ένα από τους τρεις συγχωριανούς του να τον περιμένει.
Άστα του λέει: Το και το: μας λήστεψαν οι Τούρκοι στο κοντοδρόμι και τους άλλους δυο τους σκότωσαν. . .
Τότε ο άνθρωπός μας δόξασε τον Θεό και προχώρησε το δρόμο του.
Πήγαινε, πήγαινε, πήγαινε και σε καμιά δεκαριά μέρες συνάντησε έναν πύργο μεγάλο. . .
Χτυπά την πόρτα μπαίνει μέσα, και τι να δει, νεκροκεφαλές και σκελετοί παντού κρεμασμένα! ! ! Μα αυτός τσιμουδιά. Όλα καλά έλεγε πάντα, σαν τον ρωτούσαν. . .
Αργά το βράδυ λοιπόν τον κάλεσε ο οικοδεσπότης για φαγητό και κάθισαν στο τραπέζι .
Ο άνθρωπός μας τσιμουδιά. . .
Όταν βράδιασε και απόφαγαν πήγαν να κοιμηθούν . Το πρωί ο οικοδεσπότης τον φώναξε κοντά του και τον ρωτά, Καλά δεν βλέπεις τίποτα παράξενα εδώ μέσα. Όχι λέει ο φίλος μας. Όλα καλά! ! ! Θυμήθηκε την δεύτερη συμβουλή του αγά .
Βρε από δω , βρε από κει, τίποτα. Όλα καλά! ! ! Και σηκώνεται να φύγει. . .
Του λέει τότε ο ιδιοκτήτης του πύργου. Τα κεφάλια που βλέπεις εδώ και οι σκελετοί ήταν επισκέπτες φιλοπερίεργοι που τους έκοβα τα κεφάλια για την περιέργεια τους. Εσύ όμως επειδή ήσουνα καλός δε σου πήρα το κεφάλι. . .
Κι’ από πάνω φωνάζει τους υπηρέτες του και τους διατάζει να του δώσουν το

καλύτερο άλογο για τον δρόμο του, φορτωμένο με χίλια χρυσά μιτσίτια ! ! !
… Ευχαριστεί που λες ο άνθρωπος μας τον ιδιοκτήτη του πύργου, καβαλά το άτι και δρόμο για το χωριό του. . .
* * * * * * * * * * * * * * * *
Δρόμο παίρνει δρόμο αφήνει, κι’ ύστερα από είκοσι τόσες μέρες, φθάνει στο χωριό του.
Όπως πλησίαζε λοιπόν στα πρώτα σπίτια από μακριά βλέπει το σπίτι του με τα παράθυρα φωτισμένα και δυο σκιές να αγκαλιάζονται και να φιλιούνται μέσα στο φως πίσω από τις κουρτίνες και τα τζάμια του παραθύρου. . .
… Θολώνει το μυαλό του καημένου, τραβάει τη χαντζάρα και τρέχει ολόισια να σφάξει την γυναίκα του και «το φίλο της» γιατί νόμιζε πως τον απατούσε! !
… Όμως κείνη την στιγμή αμέσως θυμήθηκε τη Τρίτη συμβουλή του αγά: Το θυμό για αύριο! !
… Άιντε να δώσουμε τόπο στην οργή. Γυρίζει το χαλινάρι του αλόγου και με τη σκέψη να σκοτώσει την «άπιστη γυναίκα» αύριο, τραβά ίσα να κοιμηθεί σ’ ένα χάνι. . .
… Την επαύριο λοιπόν πια ολόισια στο σπίτι κι’ άμα μπήκε μέσα βλέπει να κατεβαίνει απ’ τη σκάλα, στο χαγιάτι σφιχταγκαλιασμένη την γυναίκα του, με τον «φίλο της» . . .
… Πριν προλάβει όμως ν’ ανοίξει το στόμα του ο καλός μας παρατάει «το φίλο» η γυναίκα του και τρέχει να αγκαλιάσει τον άνδρα της! ! !
Γιατί βέβαια αμέσως τον γνώρισε, παρ’ ότι πέρασαν είκοσι χρόνια! ! !
Καλώς τον, καλώς τον, τον άνδρα μου, έλεγε εκείνη και τον αγκάλιαζε! ! ! Από πίσω «ο φίλος της, έμεινε να χάσκει με ανοιχτό το στόμα».
… Τρέχει που λες κι’ αυτός κοντά, κι αυθόρμητα αγκαλιάζει τον καινούριο επισκέπτη. . . με φωνές χαράς και κλάμα. . .
Πατέρα. . Πατέρα. . . έλεγε και ξανάλεγε μέσα στα αναφιλητά του αφού τον καταφίλαγε και τον αγκάλιαζε σφιχτά. . . Καλώς ήρθες πατέρα μου και τον ψηλάφιζε να δει αν ήταν πράγματι εκείνος ζωντανός, γιατί τον είχαν ξεγραμμένο.
… Πεθαμένο. . .
… Κείνα τα χρόνια δεν υπήρχαν γράμματα και ταχυδρόμοι! ! !
… Ήταν που λέτε ο γιος του αυτός! ! !
Από το βιβλίο του Παναγιώτη Ψωμά: «Ιστορίες για τον πόνο της ξενιτιές και άλλα διηγήματα». Cape Town , South Africa
Πηγή: leimwnas.blogspot.gr